

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Colymbani Abbatis Ex ea quæ est per Ionam eius discipulum & Abbate[m] conscripta insertis quibusdam ex vita S. Galli. Obijt anno Dominici Natalis 615 temporibus Clotarij Francorum Regis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

*Miracula ad
tumulū eius.* nimiam prolixitatem singulatim hic expla-
nare. Et quidem præter sanitatū collata bene-
ficia ad tumulū eius; ibidem & noctu psalmo-
diæ cæcus auditus, ac luminaria diuinitus ac-
cēsa subindè visa, miriq; odoris fragrātia lō-
gè lateq; diffusa. Successit verò huic sacro An-
tistiti, S. Gothehardus: cuius vita extat 4. Maij.
Tom. 2.

*Vide Tom.
7. Annal. &
8. C. Baron.* VITA S. COLVMBANI ABBATIS: EX
ea qua est per Ionam eius discipulum & Abba-
tē conscripta insertis quibusdam ex vita S. Gal-
li. Obijt anno Dominici Natalis 615 tempori-
bus Clotarij Francorum Regis Chilperici filij.

*21. Nouē.
Patria eius.*

COLVMBANVS, qui etiam Columba
dictus est, in Hybernia, inter ipsa fidei
illic nascentis primordia, oriundus, nō
sine futuræ sanctitatis prælagio in lucem pro-
diit. Eius namque genitrix, cum concepto foe-
tu grauida esset, vidit nocte quadam intempe-
sta è sinu suo rutilantem nimioque fulgore
micantem procedere solem, & mundo ingens
lumen præbere. Porrò Columbanus exactis
infantiæ annis, pubescente ætate, artium li-
beralium & Grammaticorum literis capaci
inprimis ingenio operam nauare cepit: eam-
que ad virilem vsque ætatem magna animi
contentione profecutus est. Sed cum eum for-
mæ elegantia, corporis candor, & nobilis
pubertas omnibus gratum redderet, cœpit
antiquus hostis lethifera sua in eum torquere
tela: vt quem tanto cernebat pollere ingenio,
suis, si posset, nexibus implicaret. Aggreditur
igitur lasciuas puellas, illasque eius amore in-
flam-

*Visto ma-
tri S. Co-
lumbani.*

*Dat operam
literis.*

*Diabolus,
institatur
eum pudici-
tia.*

flammat; maximè quas formæ corporis perfectioris decor horrendo desiderio in miserorum animos insinuare & immergere solet. Sed cū egregius miles tot vndique telis appeti & vrgeri se conspiceret; micantemq; versuti hostis sicā in se vibrari cerneret, humanæ fragilitatis non ignarus, sciens, etiā nihil esse tam sanctum religione, tamq̃ue custodia clausum, quo penetrare libido nequeat, cōtra immanes hostium cuneos ad pugnam se accingit; ne frustrato labore, quē nō mediocri ingenio in Grammaticā, Rhetoricā, Geometria & ipsis quoque scripturis diuinis consumpserat, seculi illecebris occuparetur.

*Ei fortiter
Vir sanctus
resistit.*

Itaque relicto natali solo, & matris lachrymis admiranda animi virtute contēptis, ad virum venerabilem, qui Senilis dicebatur, singulari religione & scripturarum eruditione polentem se contulit: a quō quem tantos in omni scientiā fecit processus, vt adhuc intra adolescentiæ metas constitutus, multa literarū monumentis dignissima conscripserit. Sed antequam maternis se amplexibus expedire posset, dictu mirum quas non luctas, pius adolescens superauerit. Mater enim simulac de abitu eius certior est facta, perurgente dolore, ne se defereret, multis precibus rogare coepit. Illo autem preces repellente, mater totis viribus obsistere, & limini inhærens abeuntem retinere. Deindē eiulans & in pavementū prostrata, vbera quibus eū nutrierat exhibere, & copioso lachrymarum imbri mentem eius emollire conari. At ille oculis perpetuò in Christum coniectis, egregiè sustinuit pugnam.

*Relinquit
patriam &
parentes.*

Ingens tentatio matris.

*Ita faciendū
docet S. Hieronymus in
epistola ad
Heliodorū.*

O o 2 actan

ac eadem limen matremque transfiliens, orat eam ut bono sit animo, magnum à Deo in cælis præmium pro ea re perceptura.

Igitur hac difficultate, auxiliante Christi numine, superata, primo ad Senilem, ut diximus confugit: deinde monachorum se societati adiunxit. Erat per id tempus in monasterio Benchor Comogellus Abbas studio religionis & regularis disciplinæ cultu præcipuus: cui se Colūbanus in disciplinam tradens prima sub eo spiritalis militiæ fecit sibi pædia. Quo in monasterio ut multos annos magna cum opinione virtutis exegit, tandem tactus desiderio peregrinandi, assumptis in opus Euangelij viris duodecim, pietate & eruditione præstantibus ex Hybernia in Gallias postremo delatus est. Vbi à Rege Sigeberto humaniter suscepti, eremum pariter petiere Vosagum, vastam sanè, sed Christi amatoribus in primis gratam: in qua locum muris antiquitus septum & aquis calidis irriguum inuenerunt, sed iam vetustate collapsum; quem vulgò Luxouium vocabant. Eo in loco oratorium in honorem S. Petri cõstruentes, tuguriola pariter cõdiderunt; in quibus die nocteque cælestibus tantum intenti rebus suauissimum conuersationis suæ longe lateque diffundebat odorem: ita ut multi admodum mirifica virtutum fragrantia illecti ad ipsos confluerent, & se suamque omnia in eandem vitæ societatem conferrent. Cernens autem vir sanctus tantam multitudinem vnius cœnobij limitibus comprehendere vix posse, alio idoneo reperto loco, aliud illic monasterium ædificauit: quod fontanas voluit appellari, ob aquarum ibidem

*Ingre ditur
monasteriũ
Benchor.*

*Cum 12 so-
ciji ex Hy-
bernia profi-
ciscitur.*

*Luxouiese
monasteriũ
extruit.*

*Multi ad
eos confluunt.*

*Item Fonta-
nense.*

ibidem abundantiam. His igitur in locis cum monachos instituisset, canonem siue regulam quam sequerentur spiritu sancto plenus condidit: cumque præcipua sanctitate & miraculorum insuper gloria floreret, tum tentationum procellæ nequaquam deerant: quæ tamen fidei ipsius anchoram in Deo multo magis firmabant. Cum aliquandò per opaca saltus inter denia ambularet, & de scripturis sacris secû conferret, subitò eius animo incidit cogitatio utrû potius eligeret hominû iniurias perpeti, an ferarû sæuitiam sustinere. Quæ cogitatio cum illi importuna esset, eumque vehementer vrgeret, crebrò frontè Crucis signo armans atque orans intra se ait; præstare bestiarum ferocitatem absque alieno peccato, quam hominum rabiem cum animarum damno perpeti. Cumque hæc animo volueret, eccè lupi duodecim aduentâtes dextera læuaque mediû cingunt, oraque sua ad eius vestimenta adiungunt. At cum ille constanter clypeum fidei eis opponeret, & Christi numen placidè inuocaret, feræ bestia interritum relinquunt, & securum per saltum iter carpentem quasi obstupescunt. Ea verò tentatione superata, mox frequentium per auia oberrantium audit voces latronum; quibus tamen nihil motus gradum confecit: sicque pari animi constantia eandem quoque tentationem profligauit. Hoc autem an reuerà ità se habuerit, an verò dæmonum terriculamenta fuerint, perspicuè non cognouit.

*Prescribit
monachis cano-
nem.*

*Importuna
quædam co-
gitatio eum
inest.*

Erat autem illi in more positum, vt Dominicis diebus & præcipuis Sanctorum solenni-

tatibus, ab aliorum societate seperatus in loca abdita se reciperet: & longioris spatij eremi secreta expeteret. Itaque die quodam vastam eremum penetrans, reperit immane saxum, pruruptaque cuiusdam rupis latera, hominibus inaccessa. Ea ingressus, cernit in interiori sinu versum latitantem, cui protinus mansuete ut abiret, nec deinceps eos calles repeteret, imperavit. Paruit ille mira facilitate, & vir sanctus concavum in caute sinum ingressus, vnde fera expulerat, ibi suae orationis locum deinceps constituit; ubi etiam fontem suis precibus elicit perennem: qui usque hodie scaturire non desinit.

*Versum inbet
abscedere.*

*Fontem pre-
cibus impe-
trat.*

*Brunehildis
auia Re-
gis Theodo-
rici ei ins-
diatur ac
tandem reg-
no expellit.*

His alijsque penè innumeris sanctitatis operibus adeo nomen eius apud omnes euaserat celebre, ut Theodoricus Rex filius Childeberti, nepos Sigeberti, qui eo tempore Burgundionibus imperabat, mirum in modum viri familiaritate delectaretur: saepiusque eum visitans summa deuotione precum eius deposceret suffragia. Verum cum vir sanctus acrius interdum eum increparet, quod impudicis quarundam foeminarum pollueretur amplexibus, Brunehildis auia Regis, videns Regem attentas salutaribus viri Dei monitis praebentem aures, coepit insidias viro sancto moliri, modisque omnibus Regem incitare, ut Columbanum cum socijs regno suo deturberet. Timebat enim, ne, si abiectis concubinis, Regina in consortium regni assumeretur, dignitas eius plane concideret; ac deinceps nulla apud Regem regnique proceres in precio esset. Itaque Theodoricus qui ad illum usque diem summa ueneratione virum sanctum pro-

secu-

secutus fuerat, superba auiæ suæ malitiâ indu-
ctus, misso militari præsidio, post eremi illius
incolatum anno vigesimo, è monasterio tam
eximia sanctitate virum expulit.

Expulsus & iuxta Vefontionense oppidum
in exilium abactus, audiuit eo in loco carce-
rem esse damnatorum hominum plenû, vlti-
ma supplicia iam iam expectantium. Eo itaque
occlusus, ostium, nullo obstante, ingre-
ditur: damnatisque salutaria monita depro-
mens, hortatur omnes, vt patrata facinora
dignis pœnitentiæ fructibus expiare festi-
nent. Illi nullos pœnitentiæ labores recusant,
si modo aliqua spes veniæ affulgeret. Tum Co-
lumbanus ministro suo Domoali imperat, vt
ferrum, quo compedes irretitæ atque innexæ
erant, manu ad se trahat. Et ecce illo appre-
hensum ad se ferrum trahente, mox instar pu-
trefacti fruticis particulatim comminuitur.
Solutis itaque compedibus, vir Dei, pera-
cto ministerio Euangelico, pedes singulorum
lauit, linteoque exterisit. Deinde iubet om-
nes Ecclesiâ petere, vt concepta flagitia pœni-
tentiâ & lachrymis expiare festinent. Prope-
rantes illi, ecclesiæ fores inuenere obseratas,
tribuno militû eorum interim vestigia perse-
quente: & damnatos suos ad supplicia postu-
lante. Illi verò à tergo appropinquantem viden-
tes militem, foresque ecclesiæ obseratas, ge-
mina vallari angustia, virum Dei vt eruantur,
compellant. Anxio ille pectore caput sursum
attollens precatur Dominû, vt ipsius virtute à
vinculis ereptus, nō finat denuo à militib. vin-
ciri. Nec mora. Fores firmis obseratæ claustris,

*Diuinitus
referantur
fores tēpli.*

confestim in angustijs positus aditum pandunt; illisq; intrò receptis rursus diuina virtute obferantur. Et quidem eis hoc modo ex ipsis pene mortis faucibus ereptis, nemo deinceps iniuriam inferre ausus fuit.

*Reuertitur
ad suum mo-
nasterium.*

Post hæc vir Dei animo fiducia pleno, ad monasterium suum reuerti non dubitauit. Quod simulac Regi Theodorico & Brunechildi innotuit, illi atrocioribus iræ aculeis stimu-
lati, militum cohortem confestim miserunt, qui Columbanum vi indè abstractū ad pristinum exilium reuocarent. Sed accidit tūc spectaculum sanè pulcherrimum. Milites enim

*Non potest
cerni à per-
secutoribus.*

cū tribuno in monasterium irruentes, residentem in atrio Ecclesiæ occæcatis virtute diuina luminibus videre nō poterant: Ipse verò latibundus quærentes se cernebat. Veruntamē ne sua constantia alijs periculum crearet, spontè

*Spontè egre-
ditur &
quarè.*

cessit: & deducuntibus eum Sophronio Nannetensi episcopo & Theobaldo Comite iuxta Regis imperium, nauim conscendit, vt in Hyberniam remearet. Sed fuit huic itineri diuina voluntas multis indicijs planè contraria: quæ eum patrium solum repetere prohibebat. Itaque ad Clotarium Chilperici Regis filium, qui in Austrasijs regnabat, profectus est. Aquo peramāter exceptus, & benignè aliquamdiu habitus, cum sedem ibi figere nollet, ne ipsi Clotario vllam inimicitiarum occasionem cum Theodorico præberet, rebus ad iter necessarijs ab eo adiutus, postremò in Italiam venit: vbi ab Agilulpho Longobardorum Rege summa cum humanitate, nec minore cum honore exceptus est. Ibi cum apud
Medio-

*Venit ad
Clotarium
Regem, &
benignè ab
eo suscipitur.*

*Venit in
Italiam.*

Mediolanum moraretur, & hæresum fraudes
 atque Arianæ perfidiæ machinas scripturarum
 cauterio discerperet ac difficaret, editoque li-
 bello scientia & eruditione florentissimo pro-
 figaret, vir quidam iucundus nomine ad Re-
 gem venit, indicans se scire basilicam in ruri-
 bus Apenninis Apostolorum principi sacram:
 virtutibus & miraculis clarissimam: locum
 præterea esse vbertate fœcundum: aquis irri-
 guum: & piscium copia abundantem: veterum
 traditione eum Bobium appellari: à ruo quo-
 dam sic dicto illic manante: cui adiunctus sit
 amnis Trebia, ad quem olim Annibal hyemās
 ingentem suorum stragem passus fuisse fertur.
 Eo cum vir Dei magna animi intentione per-
 uenisset, basilicam semirutam pristino decori
 restituit, & monasterium ædificijs insigne non
 minus quàm commodum construxit: vbi post-
 quam annum vnum in omni sanctitate exegit,
 soluto mortalitatis ergastulo ad cælos mi-
 grauit: æquè post obitum gloriosus clarus mi-
 raculis.

*Construit Bo-
 biense mona-
 sterium &
 postmodum
 moritur.*

IN SOLENNITATE PRÆSENT A-
 tionis seu Oblationis gloriosissime Virginis Ma-
 ria: Ex R. P. D. Petro Canisio societatis Iesu
 Theologo. Libr. 1. cap. 12. de eadem Deipara
 Virgine.

*Vide Notat.
 c. Baron. ad
 Martyr.
 Rom.*

IMPRIDEM traditum & multorum au-
 thoritate corroboratum est, Ioachim & 21. Nouẽ.
 Annam, integerrimos Virginis nostræ pa-
 rentes, post longam sterilitatem fœcunditatis
 suæ desideratissimum munus, natam scilicet ac

O o s abla-